

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina Evangelica De Meditatione mortis

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

Sententiae Praeclariores ex memorabili Precatione D. N. Iesu Christi, qua sub finem vitæ suæ, filios Ecclesiæ suæ, tanquam pius Paterfamiliâs Deo Patri comme[n]davit. Et Paracleses ad easdem. Ex ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

hauritur, modo propter Christum vincimus. Nec mirum:
scimus ut Deus vicisset, nihil ad nos: cum autem ut
homo id fecerit, nos quoque in ipso id facimus.

SENTENTIÆ PRÆCLARIORES

ex memorabili precatone D. N. Iesu Christi,
qua sub finem vitæ suæ filios Ecclesiæ suæ, tan-
quam pius paterfamiliās, Deo Patri commen-
davit.

Ex Ioannis Cap. 17.

De ardentissima D. N. Iesu Christi ad Patrem pre-
catione: eiusque perpetua efficacia.

POST adhortationem & consolationem discipulorū,
pabiturus Dominus, suosque relicturus, eos pro more
boni patrisfamiliās Deo patri commendat: ad quem
quamvis ipsi opus non esset oratione, nunc tamen, ut &
aliās, orationem ardentissimam habuit: ut et per eam
discipulis te statim faceret suam erga ipsos dilectionem,
curam, & providētiam, & eorum in se atque in Deum
patrem fiduciam confirmaret. In primis autem orat
pro sua, patrique, clarificatione: deinde pro discipulis:
ac postremo pro fidelibus ceteris, qui per illos erāt cre-
dituri. Non existimabimus autem eam tunc à Chri-
sto tanto affectu effusam unā cū externo sono evanuisse,
sed etiamnum in conspectu Dei presentem esse & aequē
efficacem firmiter credemus. Neque enim Christus post-
quam in calum ascendit, desinit etiam hodie precari:
sed vox huius precatōnis semper pro fidelibus sonat in
auribus Dei: conseruat uniuersam ecclesiam. Est enim
sacerdos in aeternum, secundum ordinem Melchisedech.
Itaque, eo quod maneat in aeternum, sempiternum ha-
bet sacerdotium: unde & saluare in perpetuum potest,
accedens per semetipsum ad Deum: semper viuens ad

CAPVT
XLIII.

Psal. 109.
Heb. 9.

Q² inter-

Rom. 8.

interpellandum pro nobis. Sic etiam ad Romanos scribit Apostolus: Si Deus pro nobis, quis contra nos? Qui etiam proprio filio non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum: quomodo non etiam cum illo omnia nobis donauit? Quis accusabit aduersus electos Dei? Deus qui iustificat: Quis est qui condemnet? Christus Iesus qui mortuus est, imò qui & resurrexit, qui est ad dexteram Dei, qui etiam interpellat pro nobis. Complectamur igitur hanc Precationem memoria, eamq; cordi nostro imprimamus: & coniungamus cum ea etiam nostras preces, ut ea sustentati vincamus omnia seculi huius mala: & mente in cælum ad Deum Patrem, eiusq; unigenitum filium Adlocatum nostrum semper erecti, consequamur cælestia bona, benedictis Patris ab origine mundi preparata.

Matt. 25.

SENTENTIA I.

Sableuatis Iesus oculos in cælum, dixit: Pater, venit hora, clarifica filium tuum, ut filius tuus clarificet te. Sicut dedisti ei potestatem omnis carnis, ut omne quod dedisti ei, det eis vitam æternam. Hæc est autem Vita æterna, ut cognoscant te solum Deum verum, & quem misisti IESUM CHRISTVM.

PARACLESIS.

CAPVT
XLIII.Ioan. 16.
Heb. 2.

Christus D. N. de patientia verba faciens, proponit vnde exemplum accipiant. Propterea post hanc admonitionem ad orationem conuertitur, erudiens nos, ut in tētionibus, omnibus omissis, ad Deum eonsugiamus: omnem nostram in eo collocātes fiduciam. Ipse enim Pater, ait, amat vos. Et benignissimus Redemptor noster, non angelos, sed semen Abrabæ apprehendit,

hendit, verè homo factus: & per omnia (sine peccato
 nomen) fratribus, id est, nobis similis factus: ut miseri-
 cors fieret, & fidelis pontifex ad Deum, ut repropitia-
 ret delicta populi. In eo enim in quo passus est ipse &
 tantatus: potens est & eis qui tentantur auxiliari. Ideo
 inquit, Hæc est Vita æterna, ut cognoscant te solum
 Deum verum, & quem misisti IESVM CHRISTVM.
 Non loquitur de simplici cognitione, qua Deum quod
 Deus sit, & Iesum Christum quod filius hominis & fi-
 lius Dei sit, cognoscimus: sed de ea, qua per intellectum
 & affectum Deus apprehenditur. Quod utique tum
 fit, dum cognoscimus mysterium crucis, & susceptæ
 dispensationis ad redimendum genus humanum: nem-
 pe quomodo Deus pater nostræ salutis gratia proprio
 filio suo non pepercerit, sed pro nobis omnibus tradi-
 derit illum: cum quo etiam omnia nobis donavit. quo-
 modo ipse Filius Patri per omnia coequalis, splendor
 gloria, & figura substantia eius, formam serui acci-
 piens, in similitudinem hominum factus, & habitu in-
 uentus ut homo, humiliauerit semetipsum, factus obe-
 diens vsque ad mortem, mortem autem crucis: ut fa-
 ctus omnibus obtemperatibus sibi causa salutis æternæ,
 appareat nunc vultui Dei pro nobis, Propitiator, In-
 terpellator, Aduocatus noster apud Deum, & propi-
 tiatio. Cùm itaque sic Deum cognouerimus atque in-
 tellectu apprehenderimus, reliquum est ut toto affectu,
 totoq; corde eum diligamus, colamus, & inuocemus: at-
 que omnem fiduciam ac spem nostram in ipso ponamus.
 Hæc cognitio verè Vita æterna est: quia verissima,
 certissima, atque ad eò unica via est ad Vitam æter-
 nam: & radix omnis boni, quod Deus est. Deus enim
 fons est bonorum omnium: & apud eum fons vitæ, in quo
 Vita beata. Ad quam nos festinanter posse perdu-
 ci, so-

Rom. 8.

Heb. 1.
Philip. 2.

Heb. 5.9.

Psalm. 35.
August. lib.
de beata
Vita.

psal. 2.

ci, solida fide, alacri spe, flagrante charitate presumendum est. De Deo namque scriptum est: Beati omnes qui confidunt in eo.

SENTENTIA II.

Ego clarificavi te super terram: opus consummaui, quod dedisti mihi ut faciam: & nunc clarifica me tu Pater apud te ipsum, claritate quam habui, priusquam mundus fieret, apud te.

PARACLESIS.

CAPVT

XLV.

Cyrril. in
Ioan. lib. II.
cap. 15. 17.
1. Ioan. 2.
Heb. 4.

Quamuis ipse D. N. Iesus Christus, Deus natura etiam sit, tamen ut pontifex (in quantum homo est) pro nobis Patrem alloquitur: ut credamus eum & nunc paraclitum ac Propitiationem esse pro peccatis nostris, iuxta Ioannem. Ita nos credere Paulus etiam persuadet, dicens: Non habemus Pontificem, qui non possit compati infirmitatibus nostris, tentatum autem per omnia pro similitudine absque peccato. Quoniam igitur ut homo, pontifex est, & simul immaculata etiam hostia, seipsum redemptionem pro vita hominum, quasi humani generis primitias Deo patri obtulit, ut in omnibus primus sit, iuxta diuinum Paulum. Offerri autem etiam genus nostrum rebelle, sanguine suo reconciliatum, & ad nouam vitam Spiritu sancto reformatum. Verum quoniam omnia ex Patre, per Filium, in Spiritu sancto efficiuntur: quamuis cum Patre simul spiritalia dona largiatur, ut mediator tamen & pontifex bona pro nobis petit. Quid vero petit? Pater, inquit, clarifica filium tuum. Et iterum: Ego clarificavi te super terram: opus consummaui, quod dedisti mihi ut faciam: & nunc clarifica me tu Pater, &c. Sed quod nunc opus, dicit, consummauit, quo a se Pater glorificatus est? Homo factus

factus est, volente Patre, ut ad vitam perpetuam lapsus ad inferos hominum genus restitueret. Hoc iam potentate Christi factum est: mortem destruxit, diaboli tyrannidem euertit, peccati vires extinxit, ineffabilem claritatem erga nos habuit, peccata nostra dimisit, errantes illuminauit, & ad verum Deum reduxit. Quae uniuersa virtute Christi consummata, faciunt ut ab omnibus Pater glorificetur. Omnes enim qui in terris sunt, sapientiam, & virtutem, & misericordiam Dei hoc pacto intellexerunt. Et nunc ait, clarifica me tu Pater apud te ipsum, claritate quam habui, priusquam mundus fieret, apud te. De incarnatione hic sermo habetur, cum nondum carnis natura clarificata esset, neque induisset incorruptionem, neque in regiam sedem ascendisset: ideo non dixit, super terram, sed apud te. Hac nos claritate pro portione nostra donabimur, si virtutem amplectemur. Ideo S. Paulus inquit: si tamen Rom. 8. compatimur, ut simul conglorificemur. Et profecto innumeris sunt lachrymis prosequendi, qui tanta propostae gloria sibiipsis deficiunt: quibus cum liceat vna cum Dei filio regnante & glorificari, tantis seipsum bonis defraudant. Nonne si laboribus confici, si innumeras mortes mori oporteret: omnia pro tanta gloria ponenda essent? Non enim sunt condignae passionis huius temporis, ad futuram gloriam, quae reuelabitur in nobis.

Chrysoft.
Hom. 79.
in Ioannem.

Rom. 8.

Ibidem.

SENTENTIA III.

Ego pro eis rogo. Non pro mundo rogo, sed pro his quos dedisti mihi, quia tui sunt.

PARACLESIS.

Mediatorem CHRISTVS Dominus noster seipsum rursus ut hominem facit. Dei enim est & hominum Reconciliator, magnus verè & sanctus Pontifex noster, qui suis interpolationibus genitorem

CAPVT

XLVI.

Cyrillus lib.
11. cap. 19.
in Ioannem.

Q 4

pro-

Ioan. 1.

proprium placat. seipsum pro nobis offerens. Ipse namque hostia & ipse sacerdos, ipse mediator, ipse agnus verus qui tollit peccata mundi. Sanè figura & umbra Mediationis Christi, mediatio prisca Moysi fuit: & pontifex secundum legem, pontificem qui super legem est, figuravit. Moyses enim atque Aaron inter Deum & Iudeorum multitudinem continuè mediabantur: modo iram Dei peccatis populi concitatum placantes, & superiorem gratiã imbecilibus impetrantes: modo vultus benedicientes, & secundum legem Deo sacrificia offerentes, aut pro peccatis populi, aut ut gratias Deo pro beneficiis agerent. Christus autem, qui pontifex & mediator in ultimis seculis fuit, rogat quidem pro nobis homo, liberaliter autem unã cum Deo patre dona dignis distribuit. Quod S. Paulus aperte docuit, dicens:

Rom. 1.
1. Cor. 1.

Gratia vobis & pax à Deo patre nostro, & Domino Iesu Christo. Qui ergo ut homo rogat: is ut Deus distribuit. Immaculatus enim ac sanctus pontifex cum sit, non pro infirmitate sua, ut legis pontifices solebant, sed pro salute nostra seipsum obtulit semel, Paracletus & Propitiatio factus pro peccatis nostris. Sed Saluator noster pro mûdo hic rogare abnuit, nimirum suos à nos

1 Ioan. 2.

suis separans: verùm beatus Ioannes non pro nostris peccatis solum propitiationem & paracletum illum esse, sed pro vniuerso affirmat mundo. Nam ne pro Iudeis tantum paracletus esse Dominus apud Patrem videretur, non autem etiam pro aliis gentibus, quæ vocati obsecrati sunt: necessario, pro toto mundo adiecit, id est, pro omnibus qui per fidem vocati ad iustitiam & sanctificationem perueniunt. Quod etiã intelligens S. Paulus, inquit: Deus erat in Christo mundum reconcilians

1. Cor. 5.

sibi, non reputans illis delicta ipsorum. Recipiens enim Christus ut mediator, omnes qui ad eum per fidem con-

CMT.

currunt, & per seipsum Patri offerens, Deo mundum
reconciliant.

SENTENTIA IIIII.

Tui sunt: & mea omnia tua sunt: & tua mea sunt.

PARACLESIS.

Sicut antea dixerat, Tui erant, & mihi eos dedisti: CAPVT
Sua nunc dicit, Tui sunt: & mea omnia tua sunt. XLVII.
Operatam sententiam, & omnibus modis, ut ample-
ctetur, dignam. Ego, inquit, rogo pro meis discipulis, &
pro eis qui credituri sunt per verbum eorum in me: &
commendo eos tibi Patri meo celesti, ut suscipias eos in
tuam tutelam. Neque verò eos tibi commedo tanquam
alienos, sed ut proprios: quia tui sunt. An tuos deserere
poteris? Scriptum est enim, Dominus non derelinquet
sanctos suos: in aeternum conseruabuntur. Cogitabimus
ergo nos in omni afflictione nostra, & praesertim in mor-
tis periculo, non alienos, sed Domini esse, sanguine Chri-
sti redemptos, & propter Christum in filios & Regni
caelestis haeredes adoptatos: Deum autem pro sua Boni-
tate nunquam nos deserturos, sed in omnibus periculis
conseruatuos esse. Audi Esaiam hac de re concionan-
tem: Montes comonebuntur, & colles contremiscent
misericordia autem mea non recedet à te, & foedus pacis
mea non mouebitur: Dixit miserator tuus Dominus.
Quare Deo confidamus, omnesq; curas in eum conijcia-
mus: ipse enim sollicitus est nostri.

Psal. 38

Esa. 54

1. Pet. 5.
Psal. 54

SENTENTIA V.

Pater sancte, serua eos in nomine tuo, quos dedisti
mihi, &c. Quos dedisti mihi, custodiui: & ne-
mo ex eis periit, nisi filius perditionis.

Q

PARA-

PARACLESIS.

CAPVT
XLVIII.

Quoniam mundus hic plenus est laqueis, orat D. N. Iesus Christus, ut Pater celestis discipulos suos, virtute nominis sui conseruet in bono, ne deficiant: ut seruet eos ab omni malo ne corruant: & cum ceciderint, ut supponat manum ne collidantur. Hec enim omnia à diuina pendent munificentia. Sed aduerte, quod si petierit, ut à Deo patre seruentur, ipse id se fecisse affirmat: aequalis se virtutis cum Patre demonstrans. Perro conseruasse ita discipulos ait, ut nullus eorum prae perditionis filium perierit: ita vero Judam appellat proditorem, quia prauitate perit sua. Itaque diuina gratia, quae difficilia facilia facit, necessario indigemus. Nostra enim vis, nisi diuinitus sustentetur, nulla perstus est: quod Psalmista confirmat, dicens: Nisi Dominus edificauerit domum, in vanum laborauerunt qui edificam eam. Nisi Dominus custodierit ciuitatem, frustra vigilat qui custodit eam. Quare necesse est, ut iugiter magnoque animo ad acquirendam salutem studeamus: & opem Dei, qua protegamur, orando petamus, cuius auxilio facile aduersarij vires superabimus.

Psal. 36.

Cyrill. lib. 11.
cap. 23. in
Ioannem.

Psal. 116.

SENTENTIA VI.

Pater, sanctifica eos in veritate. Sermo tuus
veritas est.

PARACLESIS.

CAPVT
XLIX.
Exod. 24.
Heb. 9. 10.

In veteri Testamento sanctificabatur populus per asperionem sanguinis vitulorum. At qui haec non erat vera sanctificatio: impossibile enim erat sanguine taurorum & hircorum auferri peccata. Ideo Christus in hunc mundum veniens, & carnem de carne nostra vere suscipiens,

cipient, tradidit semetipsum pro nobis oblationem & ho-
 stiam Deo in odorem suauitatis. Ecce, inquit, venio ut
 faciam Deum voluntatem tuam, in qua voluntate san-
 ctificati sumus per oblationem corporis Iesu Christi se-
 mel. Tanta dignitatis illa una Redemptoris nostri fuit
 oblatio, ut una ad tollenda mundi peccata sufficeret: qui
 tantis auctoritate in sancta introiit in sanguine proprio,
 ut deinceps nulla supplicantium postulatio sanguine in-
 dingeret alieno. Vera ergo sanctificatio fit per asperisionem
 sanguinis Iesu Christi: sanguine enim Christi lauamur
 a peccatis nostris. Porro hac asperio sanguinis Iesu
 Christi, non fit per hyssopum, sed per Verbum & Sa-
 cramenta verbo annexa. Itaque cum audis, quod Chri-
 stus pro peccatis nostris mortuus est: vel quod dicit,
 Animam meam pono pro ouibus meis: & credis vna
 fide, iam anima tua sanguine Christi conspergitur &
 mundatur. Idem fit cum Sacramenta per fidem & in
 fide suscipis. Quod autem verbo dicit sanctificari: ne
 aduenveris. Nam quod de doctrina loqueretur, addidit:
 Sermo tuus veritas est, utpote quod nullum sit in eo me-
 dacium: quod vere sanctificationis causa sit & instru-
 mentum. Vides igitur, ubi sanctitatem querere debeas.

Ephes. 5.
Psal. 39.

Heb. 10.

Cyprian.

Serm. de

circuncis.

Domini.

Ioan. 19.

Ioan. Ferus

in Euang.

Ioan.

SENTENTIA VII.

Pro eis ego sanctifico meipsum: ut sint & ipsi
 sanctificati in veritate.

PARACLESIS.

Quid sibi vult, sanctifico meipsum? sanctum sa-
 crificium offero meipsum. Et quod hostiam sui
 sanctificaret, dicendo sanctifico: constat ex sequentibus,
 tam pro eis & nobis omnibus moreretur. Ceterum, quia
 non clarus fuisse, si dixisset, Pro eis offero meipsum: ma-
 luit

CAP. I.

Rupert. Tui-

cien. lib 12

in Ioan.

Esa. 53.

luit tamen dicere, sanctifico: quo verbo innuit primus
 sordidum fuisse. Dicendo autem, Pro eis: non suis sed
 alienis sordibus sorduisse, clarè definit, id quod Esaias
 patenter exprimens, cum dixisset, Omnes nos quasi
 errauimus, unusquisq; in viam suam declinauit, statim
 intulit: Et posuit Dominus in eo iniquitatem omnium
 nostrorum. Et Zacharia cap. 111. legimus: Et Iesus natus
 erat vestibus sordidis. Igitur quia secundum se quilibet
 sanctus, imò sanctus sanctorum erat, quippe qui de Spiritu
 sancto conceptus fuerat: & quia peccatum non fecit, non
 est inuentus dolus in ore eius: sed secundum iniquitates
 omnium nostrorum, quas Deus in eo posuerat, vestibus sordidis
 indutus erat impollutus Pontifex noster Iesus Christus
 Agnus Dei omnium purissimus: rectè dixit, Sanctificabo
 meipsum, signanter addendo, Pro eis. Quare pro eis: non
 & ipsi sint, inquit, sanctificati in veritate: non in ombre
 vel figura, sed in vera peccatorum remissione. Habent
 itaque fiduciam in introitu sanctorum in sanguine Christi
 & sacerdotem magnum super domum Dei, accedamus cum
 vero corde in plenitudine fidei: aspersi corda à conscientia
 mala, & abluti corpus aqua mundata, teneamus spei nostrae
 confessionem indeclinabilem. fidelis enim est qui repromissis

Hebr. 10.

SENTENTIA VIII.

Non pro eis rogo tantum, sed & pro eis qui creditur
 sunt per verbum eorum in me.

PARACLESIS.

CAPVT

II.

Cyrill. li. 11.

cap. 16.

1. COR. 15.

Christus D. N. cum primum pro se, ac deinde pro
 Apostolis suis orasset: orat & pro reliquis fide-
 libus. Initium namq; reparandorum in nouam vitam, &
 primus homo caelestis Christus fuit: secundus enim Adam
 Dominus est de caelo, ut Paulus ait: idcirco dicebat
 Nemo a se

Nemo ascendit in calum, nisi qui descendit de celo, Filius
 hominis qui est in celo. Initio autem & origini multo pro-
 prios, qui primo electi, sequendi Christum de unitate
 clarati sunt: qui gloriam eius oculis viderunt, qui ei
 semper inhaerentes, convenientesque salutis praecepta in
 animis suis congesserunt: merito igitur post caput omnium
 preciosissima ipsi corporis membra effecti sunt. Ad quos
 benedictione spiritus à Patre petit per seipsum dandam.
 Verum ne quis putaret ad discipulos solummodo Christi
 spiritum à Domino petendum, nihil verò de nobis qui post
 illos sumus, à pontifice mediatorumque animarum nostrarum
 datum esse: necessario subiicit, non de illis solum se rogare,
 sed de credentibus etiam in eum per praedicationem illorum.
 Absurdum enim esset certe atque incongruum, si cum
 omnis primi hominis peccato uniuersum genus condem-
 natum est, non similiter per iustitiam Christi uniuersa
 iustificaretur natura. Itaque in hac orationis sua parte,
 pro omnibus orauit fidelibus, qui usque ad finem mundi
 futuri sunt: qui etsi non viderunt neque audierunt Apo-
 stolos docentes, tamen per verbum & doctrinam eorum
 haecenus crediderunt & credent: quam ab Apostolis pri-
 mo post Christum acceptam Ecclesia haecenus conseruauit,
 tradetque posteris usque ad finem seculi. Et quia cum hac
 apostolica doctrina Ecclesia tradita & commendata, nul-
 lum aurum vel argentum, nulla gemma quamlibet pre-
 tiosa, nullus thesaurus etiam locupletissimus conferrì po-
 test, quippe quia salutem nobis adfert sempiternam: ideo
 in conspectu esse debet. Certè summam eius vel caput per-
 petuo in corde circumferre debemus. Summa haec est:
 Ioannis xx. Hec autem scripta sunt, ut credatis, quia
 Iesus est Christus Filius Dei: & ut credentes, vitam
 habetis in nomine eius. I. Ioannis 5. Hic est verus Deus,
 & vita aeterna. Actorum 4. Hic est lapis reprobatus Psal. 117.
 ab

ab aedificatibus: qui factus est in caput anguli. Et addit
S. Petrus. Et non est in alio aliquo salus. Nec enim

S. PETRVS. aliud nomen est sub celo datum hominibus, in quo oportet nos saluos fieri. Romanorū x. Prope est verbum in ore tuo, & in corde tuo. hoc est verbum fidei quod predicamus. Quia si cōfitearis in ore tuo Dominum IESUM, & in corde tuo credideris quod Deus illum suscitauerit a mortuis: saluus eris. Ad Titum. cap. 11. Apparuit gratia Dei Saluatoris nostri omnibus hominibus: erant enim nos, vt abnegantes impietatem & secularia desideria, sobrii, & iusti, & piè viuamus in hoc seculo, expectantes beatam spem & aduentum gloria magni Dei, & Saluatoris nostri Iesu Christi, qui dedit semetipsum pro nobis, vt nos redimeret ab omni iniquitate, & mundaret populum acceptabilem, sectatorem bonorum operum. Habes in hac Apostolorum doctrina Fidem in Iesu Christo unicum Redemptorem nostrum: ac noue uis formam & catholica obseruantia Regulam. Quid verum, si iuxta hanc formam & regulam non ita vitam instituisti? audi Apostolum Petrum rursus de Christo concionantem: Huic omnes Prophetae, inquit, testimonium perhibent, remissionem peccatorum accipere per nomen eius omnes qui credunt in eum. Proinde bene D. Cyprianus scripsit: Habemus Aduocatum et Deprecatorem pro peccatis nostris Iesum Christum Dominum nostrum: si modo nos in prateritum peccasse peniteamus, & confitentes atque intelligentes delicta nostra, quibus Deum offendimus, vel de cetero nos ambulare in uia eius, & praecepta eius metuere spondeamus.

Acto. 10.
Jerem. 31.
Mich. 7.

Lib. 4. Epist. 4.

Rogo,

SENTENTIA IX.

Rogo, vt omnes vnum sint, sicut tu Pater in me, & ego in te, vt & ipsi in nobis vnum sint,

PARACLESIS.

Omnis populus Christianus vnum est in Deo, CAPVT

quasi filij charissimi diuina confortes natura: non
 secundum naturam, sed secundū gratiam. Neque enim
 eiusdem substantia est, animus humanus & Deus. Sed
 dilexisti, inquit, eos, sicut & me dilexisti. Vides ergo
 quod in consortium substantia eius assumimur, non na-
 tura esse sed gratia: & ideo nos diligit, quia filium dile-
 xit Pater, & membra diliguntur, scilicet in corpore.
 Quotquot enim receperunt Christum, dedit eis potesta-
 tem filios Dei fieri, his qui credunt in nomine eius: qui
 non ex sanguinibus, neque ex voluntate carnis, neque ex
 voluntate viri, sed ex Deo nati sunt. Verbum caro fa-
 ctum est, vt nos de carne transiremus in Verbum. Nec
 verbum desit esse quod fuerat: nec homo perdidit esse,
 quod natus est. Gloria aucta est, nō mutata natura. Vis
 scire quomodo cū Christo vnum corpus efficiamur? Do-
 ceat te ipse qui condidit, Qui comedit carnem meam, &
 bibit sanguinem meum: hic in me manet, & ego in illo.
 Sicut misit me viuens Pater, & ego viuo propter Patrē:
 & qui comedit me, viuit propter me. Isto est panis, qui de
 celo descendit. Sed & Ioannes Euangelista, qui de pe-
 ctore Christi hauserat sapientiam, in eadem verba con-
 cordat dicens: In hoc intelligimus quod in eo manemus,
 & ipse in nobis: quoniam de spiritu suo dedit nobis. Si
 quis confessus fuerit, quoniam Iesus est Filius Dei: Deus
 in eo manet, & ipse in Deo est. Si credis in Christum,
 quomodo & Apostoli crediderunt, vnum cum eis in
 Christo corpus efficieris.

LII.

Hieron. li. 2.

aduersus

Iouinia.

2. Petri. 1.

Ioan. 1.

Ioan. 6.

1. Ioan. 4.

S E N

Dilexisti eos, sicut & me dilexisti.

PARACLESIS.

CAPVT

LIII.

Ioan. 16.

Matt. 3. 17.
Serm. de Ba-
ptismo
Christi.

2. Cor. 10.

Dilexisti eos, inquit, sicut & me dilexisti. Sic antea quoque dixerat: Ipse Pater amat vos, quia vos me amastis, & credidistis quia à Deo exiui. Nihil horum verbis dulcius excogitari potest. Dicit Patrem caelestem amare nos: sic ut ipsum amauit Filium suum. Iri uant in nos quacunque tentationes & afflictiones, etiam portae inferi, oppugnent, quantum uolent: non tamen praeuident aduersum nos in Christo firmiter radicos. Ipse enim Pater amat nos: nec simplici amore, sed ut filium suum, de quo dixit: Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacui. Duo, inquit Cyprianus, grata uocabula sensibus imprimuntur: ut communitio nominum nos associet collegio munerum: & tanta dulcedinis nomina nostrum emolliant animum, accendantq; deuotionis affectum. Sumus ergo Deo patri cura: qui non patitur nos tentari supra id quod possumus, sed in omnibus temptationibus & periculis conseruabit: ut tuto illi nos non committere, & de eo optimè sperare possimus. Enim uero inenarrabilem erga genus humanum amorem suum dulcissima imagine impressit in naturam hominum: qua de eadem re testificaretur. In naturis parentum, in intimo sinu cordis amor & beneuolentia naturalis lucet: qui quidem non accenditur consuetudine, sicut amor erga alienos: sed ab ipso Conditore Deo animi parentum inditus mirabili incendio flagrat: cuius flammae omnes vincunt molestias & labores, qui sunt in educatione sobolis sustinendi: quo etiam fit, ut parentes sobolem mirificè complectantur: & ita quidem, ut plures faciant natorum salutem & incolumitatem, quam uitam propriam. Vis amoris huius in periculis cernitur.

Equidem

Eisdem sexus muliebris natura est imbecillior: tamen
 in matre hic amor tantum robur efficit, ut in periculo
 ignem & ferrum perrumpat, ut nato succurrat &
 eum ferat. Nimirum voluit Deus talem parentum
 affectum esse commotionem ardentissimi amoris,
 quo ipse Filium suum D. N. Iesum Christum comple-
 ctitur: & propter Filium, Ecclesiam, & nos omnes, qui
 sumus illi adiuncti & inserti: & facti ipsius hereditas
 & populus peculiaris, O ingens & incomparabilis boni-
 tas: quam non solum nulla oratio enarrare, sed mens nul-
 la neque angelica neque humana, cogitatione potest com-
 prehendere. Huc facit quod propheta David dicit:
 Quomodo miseretur pater filiorum, miserus est Do- Psal. 102.
 minus timentibus se. Sensus est: Sicut pater dulcissima
 benevolentia & summo misericordie affectu movetur
 erga filios suos: ita Deus intimo affectu, & amore in-
 narrabili completitur timentis ipsum. Et in Esaiæ di- Esa. 49.
 cit Dñs: Dixit Sion, Dereliquit me Dñs, & Dominus
 oblitus est mei. Nūquid obliuisci potest mulier infantem
 suum, ut non misereatur filio uteri sui? Et si illa oblita
 fuerit, ego tamen non obliuiscar tui. Ecce in manib. meis
 descripsi te. In Evangelio Luca Christus sic loquitur: Luc. 11.
 Quis ex vobis patrem petit panem, nunquid lapidem
 dabit illi: Si ergo vos cum sitis mali, nostis bona data
 dare filiis vestris, quanto magis Pater vester celestis
 dabit spiritum bonum petentibus se? Natura hominum
 horribiliter deprauata est, attamen hoc incendium a-
 moris erga liberos manet: quomodo igitur non maior
 multo erit amor Dei immutabiliter boni erga creatu-
 ras quas condidit? Ad hæc, quò natura humana sunt
 generosiores, eò amoris vis est expressior: Deus ergo cum
 natura generosissima et omnium creaturarum excel-
 lentissima, multò utique ardetius suum filium dilectum,

R. & nes

& nos in illo diligit, quàm vllus homo quamlibet generosus. Hac itaque consolatio sola omnes mundi molestias leuare, & animos in desperationis precipitium vergentes, reuocare potest: quæ animo obuersari debet quoties vel conscientia horribiles tentationes, vel alia quacunque nos vexant aduersa.

SENTENTIA XI.

Pater, quos dedisti mihi, volo, vt vbi sum ego, & illi sint mecum: vt videant claritatem meam quam dedisti mihi, quia dilexisti me ante constitutionem mundi.

PARACLESIS.

CAPVT

LIIII.

Cyrillus lib.
11. cap. 28.
in Ioan.

Cum pro discipulis, imò verò pro vniuersis erantur, charitatemque Patris, vniõnem ac sanctificationem petierit, ista subiunxit. Vt non alios secum futuros, gloriamque visuros, quàm eos ostendat, qui per ipsum Patri coniuncti, eo amore diliguntur, quo ipse quoque amari precipitur. Diligimur enim vt filij: ad similitudinem filij naturalis. Nam etsi non equali mensura, tamen exquisita imitatio rei, veritati quodammodo exequari videtur. Volo igitur, inquit, vt qui per illuminationem fidei mihi abs te dati sunt, mecum sint: & gloriam meam videant. Que autem oratio, quam suauis esse cum Christo, explicabit! Ineffabilia certe sunt: nec oculus vnquam vidit, nec auris audiuit, nec in cor hominis ascendit, que Deus preparauit diligentibus suis. **Philip. 1.** Quid enim maius, quam esse cum Christo? melius est resolui, & esse cum eo, vt Paulus ait. Quibus ille verbis, etiam huic vite dignitatem amicorum Dei preparauit: que est (vt alibi testatur) esse cum Christo. Resurgens enim mortui, ait, & nos simul cum illis rapiemur in nubibus obuiam Christo in aera: & sic semper cum Domino

1. Cor. 15.

Philip. 1.

2. Thef. 4.

Domino erimus. *Conformes erimus gloria sua, con-* 2. Tim. 2.
gruamusque secum secundum Scripturas, unaqueque recum-
temus cum eo in regno calorum. Saluator etiam alibi,
Vado, inquit, & preparabo vobis locum: ut viam vobis Ioan. 14.
faciam, & inuium iter preparem. Vado enim lauare Apoc. 1.
vos a peccatis vestris in sanguine meo: ut digni sitis in-
troire in illas sydereas mansiones. Et iterum veniam, &
accipiam vos mecum, ut ubi sum, & vos sitis. Huc per- Apoc. 11.
tinet quod in Apocalypsi dicitur: Ecce tabernaculum
Dei cum hominibus, & habitabit cum eis. Item quod Ezech. vlt.
de celesti ciuitate in Ezechiele scribitur: cuius nomen,
DOMINVS IBIDEM. *In hanc S. Ciuitatem aditum*
paratum habent omnes illi, qui fide muniti, & spe robo-
rati, in charitate hinc migrant. Atque illic nullo dolore
pressi, nullis tenebris circumfusi, nulla deformitate ma-
culati, sed celesti gaudio adimpleti, admirabili splen-
dore illustrati, eximia pulchritudine amicti, summum
illum cali terraque moderatorem & Regem in decore suo
videbunt: & omnium bonorum affluentia cumulati, di-
uino numine in omnem eternitatem fruuntur. Dominus
etiam ibidem, Deus omnia in omnibus. Respice Sion, ait 1. Cor. 25.
Elias, ciuitatem solennitatis nostra: oculi tui videbunt Esa. 33.
Hierusalem habitationem opulentam, tabernaculum
quod nequaquam transferri poterit. Ibi magnificus est
Dominus noster. O ciuitatem celestem, quam prepa-
rauit Deus dilectibus: qua nec ruina labefactatur, nec
vetustate consumitur. O vitam felicem, o regnum vere
beatum: quis mihi concedet ut ad te corporis vinculis so-
lutus euolem, & angelorum sociatus choris Deo meo
saues perenneque hymnos concinam de canticis Sion?
Quomodo cantabimus canticum Domini in terra alie- Psal. 136.
na? Hac recordatus sum, & effudi in me animam meam: Psal. 41.
quam transibo in locum tabernaculi admirabilis. vs-
que ad

R 2

que ad